

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

VICTORIA SCHWAB

DUETUL NOSTRU ÎNTUNECAT

PARTEA FINALĂ A SERIEI DE DOUĂ ROMANE
"MONȘTRII DIN VERITY"

Traducere din limba engleză de
ANA MĂNESCU

TEEN FICTION
HERG BENET

2017

Depart în Pustie **PRELUDIU**

În loc unde nu crește nimic, într-un băndir amese de
vie, unde o vîcera nu este sălbătică, într-o zonă, numită
împușcat...

Și un nou monarh se înlocuiește.

În sfîrșit în casă, cu hărțuțul mort la păherile ei,
niciu prea deschisă încă, încă strânsă, în care, moșteniță
prezentă în cîmp și suzerană de cîmp,

Se închide încercă.

Depart în Pustie zâmbind pe deosebită liniște

Un loc unde certul era încă plin de sânge și fosne și
călduri, de unde evadase față și unde elnușe bătrâni, ur-
mătorii fusese să urmărească...

Că toti în anădă de tineri.

Zecă pe podul din depozitului, cu o buză de oțel în
bîrde în spate și îngheț în măsuță în gât, în spate
negru și răspândez prăvălării într-o sălbăciună
mai întunecată.

Monarhii moră.

Dar eu era mort.

Da și găsi niciun scob și smârcă atunci din spina-
re și, privindu-l cum erași sănje negru pe părăsita

Departe în Pustie zăcea un cămin abandonat.

Un loc unde crescuse o fată, iar un băiat arsese de viu, unde o vioară fusese sfărâmată, iar un străin fusese împușcat...

Și un nou monstru se născuse.

Se ridică în casă, cu bărbatul mort la picioarele ei, păși peste cadavrul lui, ieși afară, în curte, inspiră aer proaspăt în timp ce soarele apunea.

Și începu să meargă.

Departe în Pustie zăcea un depozit uitat.

Un loc unde aerul era încă plin de sânge și foame și căldură, de unde evadase fata și unde căzuse băiatul, iar monștrii fuseseră înfrânți...

Cu toții în afară de unul.

Zăcea pe podeaua depozitului, cu o bară de oțel înfiptă în spinare. Îi zgâria inima cu fiecare bătaie, iar sângele negru se răspândea precum o umbră sub costumul său întunecat.

Monstrul murea.

Dar nu era mort.

Ea îl găsi zăcând acolo și smulse arma din spinarea sa, privindu-l cum scuipă sânge negru pe podeaua

Respect pentru români și cultură

El știa că al său creator era mort.

Iar ea știa că al ei nu era.

Nu încă.

VERSUL ÎNTÂI VÂNĂTOR DE MONȘTRI

— Căci nu ești niciun monștru.

— Nu, nu ești sănătos, ești un monștru de pe
gazdă, un plășină crudă care vine de la înțelege să
mădărești lumea. Să nu te consemne pe niciun omuri că
ești un monștru de pe gazdă.

— Îl să te dămăște.

Bucurăriile sunt răuțări și război. Fiecare căciu le
aduce sănătatea lăsată în urmă și să aducă sănătatea
omului către cei care sunt fără sănătate și
morală, către înclinații fără sănătate și morală.

— Văzută la încă din vîrstă.

— Te bucură să te dămăște.

— Ești de înțelege să te dămăște și să te dă sănătate.

— Dacă nu ești sănătos, sănătatea va veni în urmă după ce te dămăște.

— Ești de înțelege să te dămăște și să te dă sănătate. Dacă nu ești sănătos, sănătatea nu te va veni în urmă după ce te dămăște. Dacă nu ești sănătos, sănătatea nu te va veni în urmă după ce te dămăște. Dacă nu ești sănătos, sănătatea nu te va veni în urmă după ce te dămăște.

PROSPERITY

Kate Harker porni în forță.

Îi curgea sânge dintr-o tăietură superficială de pe gambă, iar plămânnii o dureau de la lovitura pe care o promise în piept. Slavă Domnului pentru armură, chiar dacă era improvizată.

— Ia-o la dreapta.

Bocancii îi alunecară pe trotuarul neted când luă colțul spre o stradă laterală. Înjură când văzu că era plină cu oameni, cu copertinele restaurantelor întinse și mesele afară, în ciuda furtunii care se aprobia.

Voceea lui Teo se ivi în urechea ei.

— Te prinde din urmă.

Kate se întoarse și o zbughi pe drumul principal.

— Dacă nu vreți un incident cu victime multiple, găsiți-mi alt loc.

— Două străzi, apoi ia-o la dreapta, spuse Bea, iar Kate se simți ca avatarul din vreun joc cu mai mulți jucători unde o fată este urmărită de monștri printr-un oraș enorm. Numai că acest oraș enorm era real – capitala

Respect pentru oameni și cărți din inima teritoriului Prosperity – și aşa erau și monștrii. Ei bine, monstrul. Ucise unul, dar al doilea se îndrepta către ea.

Umbrele tremurau în jurul ei în timp ce fugea. Răcoarea se împleti în noaptea umedă, iar picături de ploaie i se scurseră pe sub guler și i se prelinseră pe spate.

— *La stânga, în față*, anunță Bea, iar Kate goni pe lângă un șir de magazine și pe o alei, lăsând în urma ei o dără de frică și de sânge, ca niște firimituri de pâine.

Ajunsă într-o porțiune îngustă și în dreptul unui zid, numai că nu era un zid, ci o ușă de depozit, iar pentru o fracțiune de secundă fu înapoi în depozit, încătușată de o țeavă dintr-o cameră întunecată, în timp ce undeva dincolo de ușă metalul lovea osul și cineva...

— *La stânga*.

Kate îndepărta amintirea când Bea repetă instrucțiunea. Dar ușa era întredeschisă, aşa că, în schimb, o luă drept în față, departe de ploaie și în spațiul liber.

Nu existau ferestre în depozit, nicio lumină în afara de aceea de pe strada din spatele ei, care se întindea numai câțiva metri – restul structurii de otel era afundat într-o beznă solidă. Pulsul lui Kate îi zvâcnea în cap în timp ce scoase un slăvit băț luminescent – ideea lui Liam – și îl aruncă în umbre, inundând depozitul cu o lumină albă constantă.

— *Kate...*, interveni Riley pentru prima oară. *Ai grija*.

Ea pufni. Te puteai baza pe Riley să dea sfaturi inutile. Scană depozitul, observă lăzile îngrămădite în

apropierea căpriorilor de oțel de deasupra și începu să Respect pentru oameni și cărti urce, ridicându-se pe ultima porțiune exact când ușa depozitului zdrăngăni în balamale.

Kate îngheță.

Își ținu respirația în timp ce degete – nu din carne și os, ci altceva – se încleștară în jurul ușii și o glisără.

Paraziți sunară în urechea ei bună.

— Status? întrebă nervos Liam.

— Ocupată, șuieră ea, balansându-se de căpriori în timp ce monstrul intra prin pragul de dedesubt.

Sudoarea de pe piele i se răci și, pentru o clipă, Kate își imagină ochii roșii ai lui Sloan, colții săi strălucitori, costumul său întunecat.

Ieși afară, micuță Katherine, spunea el. Haide să jucăm un joc.

Dar asta era doar mintea sa jucându-i fește – crea-tura care înainta în depozit nu era un Malchai. Era cu totul altceva.

Avea ochii roșii ai unui Malchai, da, și ghearele as-cuțite ale unui Corsai, însă pielea sa avea negrul albăs-trui al cadavrelor în descompunere; și nu căuta carne sau sânge.

Se hrănea cu *inimi*.

Kate nu știa de ce presupusese că monștrii ar fi ace-iași. Verity își avea triada sa, dar aici nu întâlnise decât un singur tip. Până acum.

Altfel, Verity se lăuda cu cea mai ridicată rată a cri-minalității dintre toate cele zece teritorii – mulțumită

în mare parte, era sigură, tatălui ei –, în timp ce păcatele din Prosperity erau mai greu de plasat. Pe listă, Prosperity era de departe cel mai bogat teritoriu, dar era o economie robustă care putrezea din interior.

Dacă păcatele din Verity erau cuțite, rapide și crude, atunci cele din Prosperity erau otravă. Înceată, insidi-oasă, și totuși la fel de letală. Iar atunci când violența începuse să se contopească în ceva tangibil, ceva monstruos, nu se întâmplase dintr-o dată, ca în Verity, ci într-o picurare suficient de lentă încât majoritatea orașului să se prefacă în continuare că monștrii nu erau reali.

Făptura din depozit sugera contrariul.

Monstrul inhală, ca și cum ar fi încercat să o *adulmece*, amintindu-i înfiorător care dintre ei era prădătorul și care, pentru moment, era prada. Frica îi zgârie șira spinării când capul lui se întoarse dintr-o parte în alta. Apoi se uită în sus. La ea.

Kate nu așteptă.

Se lăsă să cadă, prinzându-se de căpriorul de oțel pentru a ușura coborârea. Ateriză ghemuită între monstru și ușa depozitului, cu țepușe sclipindu-i în mâini, fiecare de mărimea antebrațului său și șlefuit într-un vârf feroce.

— Pe mine mă căutai?

Creatura se întoarse, dezvelind într-o grimasă funerară douăzeci și patru de dinți negru albăstrui.

— Kate? insistă Teo. Îl vezi?

— Îhî, spuse ea sec. Îl văd.

Bea și Liam începură amândoi să vorbească, dar Respect pentru oameni și cărti

Kate își atinse urechea și vocile se retraseră, înlocuite o secundă mai târziu de un ritm puternic, un bas intens. Muzica îi umplu mintea, acoperindu-i frica și îndoiala și pulsul și orice alt lucru inutil.

Monstrul își îndoi degetele lungi, iar Kate își adună toate puterile – primul încercase să își bage pumnul drept în pieptul ei (urma să aibă vânătăile care să o demonstreze). Însă atacul nu veni.

— Care-i problema? îl dojeni ea, cu propria-i voce pierdută sub ritm. Nu-i destul de bună inima mea?

La început se întrebăse în treacăt dacă acele crime inscrise pe sufletul său aveau să o facă mai puțin apetisantă cumva.

Aparent nu.

Monstrul se azvârli.

Kate era mereu surprinsă să descopere că monștrii erau *rapizi*.

Nu conta cât de mari erau.

Nu conta cât de urâți.

Sări în spate, agilă.

Cinci ani de cursuri de autoapărare la șase școli private îi dăduseră un avans, dar ultimele șase luni de vânătoare a făpturilor care bântuiau în Prosperity – aceasta fusese adevarata educație.

Dansă printre lovituri, încercând să evite ghearele monstrului și să ajungă sub garda sa.

Unghii zgâriară aerul de deasupra capului lui Kate

când se feri și crestă cu țepușa de fier mâna întinsă a creaturii, care mărâi și dădu să o lovească, ferindu-se abia după ce ghearele acesteia mușcară din mâne ca ei și atinseră plasa de cupru de dedesubt. Armura absorbe majoritatea impactului, dar Kate tot icni atunci când, undeva pe mâna ei, pielea se crăpă și sângele izvorî.

Lăsa să-i scape o înjurătură și își înfipse bocancul în pieptul creaturii.

Era de două ori cât ea, făcută din foame și sânge și Dumnezeu știe ce altceva, dar talpa pantofului ei era placată cu fier, iar creatura se împletici pe spate, zgâri-indu-se singură în timp ce metalul pur ardea o bucată de carne pestriță, expunând membrana groasă care îi ocrotea inima.

Punct ochit, punct lovit.

Kate se azvârli înainte, țintind către rana care încă sfârâia. Țepușa pătrunse prin cartilagiu și mușchi înainte să se scufunde cu ușurință în miezul acela vital.

Amuzant, se gândi ea, că până și monștrii au inimi fragile.

Avântul său o purtase în față, iar monstrul se retrase și se scufundără împreună, trupul lui prăbușindu-se sub ea într-un morman de sânge negru. Kate se împletește în picioare, ținându-și respirația împotriva norului toxic până când ajunse la ușa depozitului. Alunecă pe ea, apăsând cu palma pe tăietura din braț.

Cântecul se sfârșea în urechea sa, iar ea schimbă rețeaua înapoi la Control.

— Cât a trecut?

Respect pentru oameni și cărti

— Trebuie să facem ceva.

— Tăceti, zise ea. Sunt aici.

Un sir de profanari.

Câteva replici standard de ușurare.

— Status? întrebă Bea.

Kate își scoase telefonul din buzunar, făcu o fotografie a scurgerii însângerate de pe beton și apăsa pe trimite.

— Iisuse, răspunse Bea.

— Mișto, zise Liam.

— Pare fals, propuse Teo.

Riley păru dezgustat:

— Întotdeauna se... destramă?

Litania din urechea sa era doar un alt memento al faptului că acești oameni nu aveau nicio treabă să fie de partea aceasta a luptei. Aveau scopul lor, și totuși nu erau ca ea. Nu erau vânători.

— Dar tu, Kate? întrebă Riley. Ești bine?

Sângele ii înmuiase gamba și ii picura de pe degete, și adevărul era că se simțea un pic amețită, însă Riley era om – nu era forțată să ii spună adevărul.

— Excelent, zise, închizând apelul înainte ca vreunul dintre ei să poată auzi pauza din respirația sa.

Bățul luminescent pâlpâi și se stinse, aruncând-o înapoi în beznă.

Dar nu o deranja.

Era în mijlocul vidului, acum.

II

Kate urcă scările, cu picături de apă gri în urma sa. Ploaia se pornise din nou la jumătatea drumului înapoi către apartament, iar ea savură umezeala de pe piele, în ciuda frigului, lăsând ploaia să spele cea mai mare parte din sângele negru.

Chiar și aşa, încă arăta de parcă se luase la bătaie cu o călimară – și pierduse.

Ajunsă pe palierul de la etajul al treilea și intră.

— Dragă, sunt acasă!

Niciun răspuns, desigur. Stătea în apartamentul lui Riley – un apartament pentru care plăteau părinții lui – cât timp el era plecat, „trăind în păcat“ cu prietenul său, Malcolm. Își aminti când văzuse locul pentru prima oară – cărămidă expusă, arta, mobila complet căptușită, proiectată pentru confort – și se gândise că părinții lui Riley clar își făceau cumpărăturile dintr-un alt catalog decât Callum Harker.

Nu locuise niciodată singură, până atunci.

Camerele din căminele de la diferitele sale școli erau întotdeauna pentru două persoane, iar în Harker Hall îl

avusese pe tatăl ei, cel puțin în teorie. Și pe umbra sa, Respect pentru oameni și cărti Sloan. Întotdeauna presupuse că avea să savureze intimitatea eventuală, libertatea, dar se dovedise că să fi singur își pierde o parte din farmec dacă nu ai de ales.

Sufocă valul de milă de sine înainte să se ridice și se îndreptă către baie, scoțându-și armura din mers. Armură era un cuvânt destul de pretențios pentru plasa de cupru întinsă peste echipamentul de paintball, dar interesele combinate ale lui Liam pentru designul de costum și jocurile de război își făceau treaba... 90 la sută din timp. În celălalt 10, ei bine, erau doar gheare ascuțite și ghinion.

Își surprinse reflexia în oglinda băii – păr blond umed lins pe spate, sânge negru pistriuind obraji palizi – și își întâlni propria privire.

— Unde ești? murmură, întrebându-se cum își petrecău noaptea alte Kate din alte vieți.

Întotdeauna îi plăcuse ideea că există un sine diferit pentru fiecare alegere pe care o faci și pentru fiecare alegere pe care nu o faci, iar undeva acolo existau Kate care nu se întorseseră niciodată în Verity și nu imploraseră niciodată să plece.

Unele care încă puteau auzi cu ambele urechi și aveau doi părinți în loc de niciunul.

Unele care nu fugiseră, nu omorâseră, nu pierduse-ră totul.

Unde ești?

Odinioară, prima imagine din mintea ei ar fi fost